

DREPTUL LA NEMURIRE

Dreptul la nemurire
(volum poezii)

EDITURA HELGA

ISBN 973 – 95443 0 -4

Prefață

Genul de poezie Abordat de Alexandra Diaconu ne duce cu gândul la acei poeți care mai întâi au ceva de spus și apoi simt nevoia să se exprime, în așa fel încât să nu împietzeze și să nu știrbească trăirea poetică, pe care ea o „vede”, ca muzică, viziune, grafie în același timp, fără una din acestea trei neputând exista cu adevărat poezie.

Desigur, concepția poetică a autoarei nu este străină de viziunea și tehnica unor poeți ai secolului al XX-lea, începând cu Baudelaire și trecând prin Verlaine, Rimbaud, Mallarmé, Valéry, din literatura universală, și continuând cu Blaga, Ion Barbu, din literatura română, poeți care au contribuit la modernizarea poeziei acestui secol, atât în ceea ce privește forma (prin formă înțelegând grafia), în accepția termenului dată de Apollinaire, un alt poet modern care ar fi trebuit amintit, mai ales în ceea ce privește punctuația, dar în ceea ce privește conținutul, care nu trebuie să fie străin de descoperirile filosofiei antice sau moderne.

Este de la sine înțeles că dihotomia conținut-formă există doar teoretic, așa cum încă Maiorescu ne-a arătat acum mai bine de un secol. Cât de mult a reușit poeta să topească într-un singur creuzet cele asimilate de la predecesori, dovedindu-și astfel originalitatea, rămâne să

apreciați singuri. Amintirea acestor mari poeți ai lumii nu a fost făcută din intenția pretențioasă de a o așeza alături de ei, ci din dorința de a veni în ajutorul cititorilor mai puțin avizați, invitându-i să se familiarizeze cu un univers poetic destul de dificil fără aceste câteva explicații preliminare, pentru ca cititorii să încerce să guste plăcerea spirituală trăită de autoare și fără de care nici o formă de artă nu și-ar avea rostul.

Acestea fiind spuse, să încercăm să intrăm în universul poetic al autoarei acestui volum, prin a spune că în viziunea ei, omul este un microcosmos, în care se repetă Marele Cosmos. Nici aceasta n-ar fi o idee nouă,, dacă ne gândim că și Caragiale spunea, și probabil că nu numai el, că fiecare om este ca o altă picătură de rouă, deci, un microcosmos, în care se reflectă întregul univers. Trăirile poetice îmbracă idei filosofice în care se întâlnesc anticii cu modernii, începând cu presocraticii (conform cărora lumea este un „ascuns” care iese treptat la „lumină”, spre a se ascunde din nou, iar omul se integrează în mod armonios cosmosului, din care face parte prin însăși alcătuirea lui) și continuând cu Socrate sau Platon, trecând peste timp, cu Heidegger, care asimilează și interpretează în mod original ideile anticilor, făcând deosebire între Om, ca ființă armonizată cosmic, și om „aruncat în lume,” adică omul copleșit de griji, angoasă, cuprins, în cele din urmă, de alienare.

Singura posibilitate de a scăpa de deteriorarea interiorității sale, adică a spiritualității sale

originare, omul o găsește, conform viziunii poetei noastre, în iubire, iubirea pentru cel sau cea care constituie, așa cum se spune, cealaltă „jumătate” a sa, iubire care însă trebuie integrată cosmic, așa cum am mai spus. Nu e mai puțin adevărat că și eșecul în dragoste poate duce la alienare, pentru că unirea cu Celălalt înseamnă, în mod inevitabil, Lumea, așa cum reiese din poezii ca „Sunt propria-ți disimulare” („Tu singur numai cunoșteai / casa ființei mele/ și când prea tare m-am aprins / de –atâta dăruire / o spaimă lașă te-a cuprins/ lăsându-mă să ard în gol”) sau „Ca-ntr-o gură de tun” („Ca-ntr-o gură de tun am căzut / când minciuna / m- a surprins dezbrăcată pe chei / dar am vrut să mă port onorabil, ehei! / să arăt că nu-mi pasă / că-mi este totuna / ca și cum / adevărul m-adoarme întruna / ca și cum / în brațe m-ar ține / cum bărbații ar ține femei”).

Nu poate exista, prin urmare, iubire fără adevăr, așa cum totul în lume este, într-un fel sau altul, un adevăr. Adevărul iubirii trece prin mai multe ipostaze:

- o umilire voită: „Am vrut să[te uit” („Roșie și nepăsătoare pe cer / a apărut într-un târziu și luna / și-atunci am știut că sunt eu - / o umbră lunecând pe urma tălpilor tale”);
- o revelație a structurii vulcanice a omului, asemănătoare furiei sau seninătății cosmice: „Eu vin” („Eu vin / spre tine / ascunzându-mi ochii / să nu poți să citești

- / în apa lor / cutremurarea care mă cuprinde / cutremurarea / care naște dor”);
- o revelare treptată a interiorității Ființei care „iese în lumină,” devine, așa cum însăși Firea devine: „Epifanie” („Ci iată-mă: / în orizontul auroral / al firii - / deschidere / lumină / Născându-mă / din mine / eu sunt / deja iubire”);
  - omul îndrăgostit este perfect armonizat, așa cum am mai spus, cu firea, cu cosmosul: „Zbor între spații” I („E totul un dans nevăzut, inefabil / crezând doar că este, devine palpabil / și lumea întregă de este-un ascuns / născută mereu din ce-i nepătruns / aștept să devină din surda mutație / divina, deplina, de vis, revelație// Doar tu, mai rămâne / doar tu să-mi faci semn / să-ncep să plutesc / să-mi fii un îndemn”), așa cum tot iubirea poate fi, cum iarăși am mai spus, o cale spre dezechilibru: „Destin întrerupt” („Poate doar marea / agitată de furtună / poate doar o talpă de om / încercând grosimea gheții fluviului la vărsare / să intre din greșeală / în sufletul meu și să strige: „Hei, cine mai locuiește pe-aici?”).
  - singurul dar adevărat, pe care o ființă îndrăgostită îl poate oferi celui sau celei pe care-o iubește, este însăși armonia ființei umane – o armonie din care nu lipsește tumultul naturii, cu urcări și coborâri, fluxuri și refluxuri: „Singurul

- dar / pe care pot să ți-l fac / e cerul / pe a
cărui boltă / Parmenide și Heraclit au
proiectat / armonia ființei mele”);
- omul, care nu trăiește cu adevărat decât
prin iubire, e conștient de faptul că iubirea
nu este veșnică, el este încercat de
durerea vieții de zi cu zi și această durere
este accentuată de perisabilitatea
sentimentului iubirii, pentru că
întotdeauna omul care ne este sortit să-l
iubim este o ființă imprevizibilă:
„Iubitule, în care ev istoric?” („Simt /
vântul cum coboară / adânc în mine /
furtuna se apropie de noi / și praf stelar /
ne va intra în sânge - / să ne-nvârtim
mereu: pustii și goi”);
  - omul lipsit de iubire e asemenea
obiectelor lipsite de viață: „Deosebirea de
piatră” („Știu / deosebirea de piatră / e
răsuflarea mea caldă / care din simplă
inerție / continuă să ardă”);
  - lipsa de iubire aduce neantul, însuși
timpul își pierde curgerea, se scufundă în
Marele Tot: „Casa ciobanului” („Ci doar
o fugă de mine mai sunt / Ascult : abrupt
timpul coboară / în beznă rostogolit /
Decapitați de spațiu doi porumbei / și-au
oprit uguitul într-un vârful de săgeată – /
ofrandă zeilor”);
  - iubirea poate fi o cale eșuată, derizorie, de
cunoaștere: „Casa ciobanului” („În mine
– doar tu / Simt cum faci o ultimă

recunoaștere / înainte de a-mi azvârli
mesajul suprem: prin iubire nu-ncerca a
cunoaște”);

- iubirea poate fi o și o posibilitate de
reabilitare a ființei care nu mai găsește un
sens vieții: „Ca un cutremur” („Ca un
cutremur dorit / ai venit / când zidurile
toate / în mine se-opreau / soarele
niciodată nu răsărea / se rotea mereu spre
zenit // Toate cuvintele mari / - devenite
mari prin cutremurare – (durerea,
speranța, bucuria, incertitudinea, moartea)
/ erau închise într-un lacăt defunct”);
- iubirea e însăși starea de plenitudine a
ființei, care trebuie să se desfășoare în
tăcere: „Îndură-te și nu mă mai rosti” (
Plutire sunt - / adâncuri / îmi luminează
ochii / lumină nemișcată / mi s-a oprit pe
chip / ca tainică veste / a contopirii
noastre”);
- pacea, senzația abolirii timpului, a
veșniciei pot fi atinse tot prin iubire:
„Sunt clipa ta de pace” („Nu-ți fie teamă!
/ malul nu-i departe / clipă sau secol / nu
se pot desparte / sorii nu-s sori / și ziua
este noapte”);
- iubirea este o stare de binecuvântare, o
stare dumnezeiască tocmai prin
păgânitatea ei, „păgân” în sensul de
contopire cu universul: „De ce nu vii să
bem și noi otrava?” (Vreau să binecuvinți
cu-a ta privire / casa în care ești rob și

stăpân / și-nveșmântată în dumnezeire /
păgână șoaptele să le îngân”);

- decepția, provocată de iubire când ființa nu poate atinge plenitudinea așteptată:
„Ce apărare voi am?” („Eu – hăituita de singurătate / plonjând înspre / mereu nebănuitul tău eu ?! // Ce ap[rare voi am / înconjurată de brațele tale / de mult râvnita risipire / a aerei tale de zeu ? “). Singurătatea e acceptată ca un destin ce nu poate fi evitat. Trista poveste a melcului, la care se face aluzie în final, e însăși povestea dobândirii dureroasei experiențe de de viață;
- iubirea adevărată nu poate fi numai fizică, n-o putem găsi la celălalt decât cunoscându-i sufletul, interioritatea: „Mă vrei o amforă?” (Cum aș putea să mă despart de mine / când tu iubindu-mă / îmi vrei doar trupul / și-n ochii mei privind / nu poți să vezi / ca un olog târându-se urâtul?...”);
- iubirea, ca o sărbătoare a ființei, când celălalt este întâmpinat cu tot tumultul firii: „Să te întâmpin vreau” („Să-ți dăruiesc miracolul oceanic / cu lumile ce-au adormit demult / ca dintr-un somn / să mă trezesc din haos / tu șoapte să îngâni / și eu s-ascult”);
- omul, obsedat de ideal, trebuie să se obișnuiască cu condiția lui umilă de ființă pieritoare și pentru aceasta are drept

exemplu natura însăși, cu vietățile ei cele mai rudimentare: „Totul e o cădere” (O, sfântă imanență! / tu mă acoperi toată / ca un metal prea greu // și totuși / nu mă plâng / că-mi nărui visele / mă arzi scăzut / în flăcări mai reci / și mai puține / E cald la sânul tău / e bine așa / cu visele moarte / în mine”);

- omul e doar un joc al Divinității, al sortii: „Sunt doar un joc” („Sunt doar un joc / dintre lumină și-ntuneric / și totuși / nu ceva himeric!”);
- spre deosebire de om, Divinitatea se poate cunoaște prin ea însăși: „Zbor între spații” I (Pe sine se gândește cu infinită sete / dezvăluindu-și sinea în mii de portamprente / ce-ntruna sunt răpuse de tainica rotire / făcând din a lor moarte întruna dăruire // Și, în sfârșit, o clipă făptura și-o zărește / străluminând în noapte în stele cu noroc / spre curți de dor urcușul și coborârea sortii / făcând din apă, aer, din aer, făcând foc”).

SANDA CRISTIAN

Scrisoare deschisă Domnului Test

O, Domnule Test
mă copleșești cu-atâta atenție!
Nu mai știi
cât sunt trăire
și cât sunt invenție

Sufletul meu apollinic
se zbate-n ritm dionisiac
(o, pofta de joacă – a
copiilor acestui secol!)
în timp ce
două coarne de țap
străpung aerul serii.

Iunie 1987

Dreptul la nemurire

Uneori
îmi vine să cred că ceața
e-o intrare în lumea de la-nceput
în care toate lucrurile sălășluiau împreună
fără ca ele să fi știut

Ce minunat trebuie să fi fost
să-ți schimbi în fiecare clipă identitatea!
ca într-o mare călătorie prin lumi
și-apoi nimic să nu mai știi pe de rost

Nimic nu era
mare
nici mic

nici sunet
nici culoare
Totul era
numai ură și dragoste
Totul era
nedumerire

Pentru memoria
care-n curând avea să ne ia
dreptul la nemurire.

Februarie 1990

Menită sunt să plec curând

Ci iată-mă:
eroare pe-o tâmplă de pământ

de mine desprinzându-mă
până mă-ntunec
până din nou voi fi punct
umilul punct...

Mă-ntâmpină în mine ceața –
menită sunt să plec curând
Până atunci voi înflori
într-un imens și trist sărut
și devorată de lumină
rămân o casă mișcătoare
cum melci cu balele uscate
la întâmplare duși de vânt.

1989

6 iunie

Epifanie

Ci iată-mă:
în orizontul auroral
al firii –
deschidere
lumină
Născându-mă
din mine
eu sunt
deja iubire

Mă poți numi Eva –
Sunt ziua
Sunt noaptea ta

Cât timp rămân
de pază
la Poarta Cerului
desferecă-mă de mine
și-ai să te naști și tu
Adam!

De fapt
nu sunt sigură
că sunt eu Eva
știu doar că
ocup un teritoriu
împrejmuit
de existența mea

Pot fi oricine
oricine altcineva
numai să vin
să vin ascunzându-mă
în proprii mei pași
Urăsc plecările –
ele sunt
numai ascunsul
fără mine
Ele pun
în aceeași clepsidră
iubire și ură de iubire.

4 decembrie 1987

Pytagora

O, Pytagora,
întoarce-ți tabla
să-nchidem universul
într-un număr!

Poate că Atlas
s-ar trezi din somnu-i
și n-ar mai ține cerul
pe un umăr

Mai lesne
muzica astrală
be-ar cuprinde
și cifre reci doar
ne-ar dansa pe gură

Noi înșine
doar cifre muzicale-am fi
și viața-ar deveni
cu mult mai pură.

aprilie 1988

Între fire și gând

I

Cheamă-mă! -
tu ești
însăși chemarea firii
a firii care se dăruie

Ocroțește
adevărul nostru
dezvăluit
în pragul cuvântului

Eu sunt
undeva
între fire și gând:
jumătate frumusețe
jumătate adevăr

Dăruie-mi
libertatea
de a asculta

porunca firii
și prin ochii ei
să contemlu
înălțimea locuirii mele.

13

decembrie 1987

Favoare

În ochii mei
a izbucnit lumina
în mine adunată
nici nu știu
și astfel eu
am devenit regina
din lumea de pustiu

și de viu

Mă învelesc în slove
mereu ca-n altă haină
mereu mă las furată
de-un farmec ce s-a dus
și jocul se repetă:
aceea ;i sunt ;i... nu-s

Mereu rămân străină
de mine
nu m-aud
așa că mie însămi
nu-mi sunt
decât o taină

Știu lucrurile de povestea
de umbra lor în mine se revarsă?...
Abia le-ating
și-n prelungire firii
ideea nechemată iar se lasă

Eu însămi sunt favoarea
ivirii în lumină
De-atâta strălucire –
ajunsă –
mă aprind
și ard cu nepăsarea
de fiecare clipă
a focului nestins
numit de greci destin.

12 septembrie

1988

Mirarea

Mirarea doar –
știu –
ea a fost principiul
celor ce
nu știau să vadă

De-aceea poate
când ai apărut
întunecoase muzici
m-au pătruns
și-am învățat să zbor
ascuns
și nu știam că
mituri gem în mine
nu, nu știam că
sunt bogată

De-atâta
nebănuită fericire
cred
sufletul mi s-a topit
și n-am băgat de seamă

că nu mai ești cu mine

Oare atunci să fi murit?...

Iunie 1988

Fără mirare

Mereu
materie devin
fără surâs
fără suspin

Bacovia
nu bănuia
cât de ușor e
să devii

tu însuși
haina cea mai grea

În mine
un străin ar vrea
s-asculte
sunete obscure

Dar eu
nici nu-mi mai amintesc
să-l fi-ntâlnit

Mă-ntorc
în forma cea mai clară
și de pe-acum
mi se năzare
c-o piatră mi s-a prins de trup –
ca-n joacă, fără nici o ură –
și-n ea pătrund
fără mirare.

Iunie

1988

Să cred că vis a fost

Vreau doar s-adorm
să trec
din somn în somn -
în vis mi-apare lumea mult mai clară
Ce pot să fac printre atâtea ghețuri
și trează
cum să-ndur noaptea polară?...

În somnul meu
mă simt ca o regină
La sănii înhămați
am câini și reni
Îmi va surâde somnul meu de iarnă
cu capul drept pe mușchi și pe licheni

Nu-mi va fi teamă –
jur pe Empedocle -
înconjurată de-aer, apă, foc
pământu-mi va fi singurul prieten
dormind cu nesfârșirea la un loc

Schimbându-mi forma-n fiecare somn
mereu cu un atom să curg mai jos
să cred că vis a fost tot ce-am trăit
fidelă să-i rămân lui Democrit.

17 aprilie 1988

Destin

Aștept –
ființă fără adăpost –
s-apară după Stâncă
Înfrișătorul

Eu nu prefer
nici Scyla
nici Charribda –
păstrez cu violență

în mers
doar drumul drept

Și mersul meu
păstrează
o aură de zeu

Neliniștea
mi-e punctul de sprijin
când mă pierd
incertitudinea –
coroana.

12 decembrie 1987

Zbor între spații

I

Un zbor între spații mi-e gândul și sper
în mine s-ascund un petic de cer
cu ochii închiși să presimt Aurora
ascunsa, vibrând a stihilor hora

E totul un dans nevăzut, inefabil
crezând doar că este, devine palpabil
și lumea întregă de este-un ascuns
născută mereu din ce-i nepătruns
aștept să devină din surda mutație
divina, deplina, de vis revelație

Doar tu mai rămâne
doar tu să-mi faci semn
să-ncep să plutesc
să-mi fii un îndemn

Să pornim spre lumina
ce nu se întunecă
pe când în preajma ei
totul alunecă

O mână să-ntindem către vechea pleiadă
ce-și lăsau nemurirea unii altora nadă
găsind ca izvor al vieții și-al morții
Nemărginitu-n care ne învârtim cu toții

E nedreapta răsplată a ieșirii-n lumină
când fiindele toate își vor din nimic vină?
O luptă fratricidă le-ndeamnă pas cu pas

din veșnicul repaus vieții să-i dea glas?
Sau doar e-o dăruire și-al ei dar e întors
când din tot ce devine, alt punct e luminos?

Doar după cum arată, tu poți s-atingi cu mâna
când vrei, Nemărginitul. E apă, foc sau aer
ascuns e în el însuși, din el s -arată-ntruna

Și noi – o rostuire-n acest nemărginit
înconjurat de ape, de neguri și zenit
plutim ca aisberguri pe un ocean de ape
tânjind de dor și sete Absența să ne-adape

Un miracol al firii suntem, dar în doliu –
cu violență clipa s -acoperă-n lințoliu
lăsându-și ființa cu indiferență
urmându -.și doar ritmul în altă prezență

De vrei entuziasmul să-ți cuprindă ființa
te dăruie iubirii și-ți împlinești dorința
Iubirea e mișcarea ce în stihii pătrunde
rotindu-le pe toate de bucurie-n unde
E sine inefabil ce doarme în Olimp
lăsând pe-a noastră frunte o aură, un nimb

Tu codrul ți-l alege ca tainiță-a iubirii –
aici ascuns e viul, precum spuneau cabirii –
dar să n-adormi sub frunze, să nu prinzi rădăcină

—
dormind, devii tu rodul, tot tu devii tulpină
Un trunchi de brad din tine spre cer
va vrea să crească a cerului coroană

și axa pământească

În valuri de căldură atunci te vei desface
lăsând să încolțească cuprinsă de fiori
sămânța care știe că-n ea te desfășori
Plesnind de bucurie îți va întoarce darul
fiind chiar de Femeia și tot ea și Bărbatul
ce străjuie altarul

E încă sfântă clipa când vrea a se divide
dar clipa următoare nu se mai poate-nchide
O curgere latentă ce nu se mai oprește
ne-aduce în prezență și iarăși ne rotește
Pădure, mare, lună sau soare și câmpii –
în toate se ascunde rupându -se-n fășii

Și toate le întoarce mutându -se-n alt loc
făcând din apă aer, din aer, făcând foc
și toate le întoarce în negura uitării
din dor de sine însăși, ea glas își dă chemării

Din ea întinerește, născându -se-n visare
se recunoaște-n clipa ce veșnic o divide
dar tot rămâne-ntreagă –
din tot ce dăruiește, nimic nu-i ruinare

Ei însăși se opune, ascunsă-n darul său
și dintre toate-n lume, doar Timpu-i este zeu
Doar Timpul o dezbracă de ceea ce ascunde
făcând apoi să piară ce iese în lumină
ca un castel la mare ce crește din nisip
furat apoi de unde

Pe sine se gândește cu infinită sete
dezvăluindu-și sinea în mii de portamprente
ce-ntruna sunt răpuse de tainica rotire
făcând din a lor moarte întruna dăruire

Și, în sfârșit, o clipă. Făptura și-o zărește
străluminând în noapte în stele cu noroc
spre curți de dor urcușul și coborârea sorții
făcând din apă, aer, din aer făcând foc.

1 –27 iunie 1987

Zbor între spații

II

Ascultă-mi șoaptele îndepărtate –
e-un semn că
și-alte vieți eu am trăit
Pe roata stelelor
încercănite de cer
nu știu
a câta oară m-am ivit

Vârtejuri de atomi
plutind în spații
prin ce miracol oare
s-au ivit
de-n plasma lor
când ochii i-am deschis
am respirat întregul infinit?...

Desprinsă bine încă nu eram
de-acel vârtej

ce m-a adus din spații –
o mână era apă
alta foc
părul era-ncâlcit ca la sihaștri
și mă roteam cu tine la un loc –
două comete rătăcite
printre aștri

Nici nu știam cine îmi sunt părinți –
mă închinam lui Thetis sau Ocean –
și m-am trezit a doua zi pe Terra
păgână rătăcită printre sfinți

Eu ca-ntr-un vis
îmi depăn rostuirea
știu doar
cum să-ți răspund
când tu mă chemi
Hai, cheamă-mă!
Ca să începem dansul
Pe care-l știm
Din neștiute vremi.

Iunie 1988

Zbor între spații

III

Mă învățaseși
zborul între spații
c-aș fi chiar eu
o stea din constelații

și-acum un hău
ce nu-i adânc
nici 'nalt
m-a tot cuprins

Mai pot să cred în salt?...

Ființa mea
Era cu tine geamăn
Și glasul tău
Trezea în mine sorii
Mă legănai ca și cum
Erai leagăn
Și-acum
Din vina cui
Mă lași ninsorii?...

E totul
o desfacere din sine
și-o-ntoarcere 'napoi
și iar o dare –
așa m-ai învățat
printre săruturi –
dar nu m-ai învățat
că-n acest Tot
tot ce se naște
renegându-și Muma
cuprins e
de-acel vâl
numit Uitare

pe cine

dintre anticii părinți
să-l chem
de-a ta purtare
să-mi dea seama?

„Dintre cei vechi
iubesc pe -Anaximandru –
te ascultam spunându-mi
cu glas tandru –
Simplicius, Parmenide,
Heraclit Obscurul
l-au urmărit
cum doar Cenușăreasa
a mai fost
când și-a pierdut condurul
Aerul, focul
apa sau pământul
în oarba lor mișcare
sunt Cuvântul
și făr' să știe
sunt tainica fire”
E un motiv în asta
ca și tu
să nu mai recunoști
că mi-ai fost zeu
când eu
de dor nu pot
să-mi vin în fire?...

De ce să-i reproșezi
mereu lui Platon
că-n fire a găsit

doar o Idee
și a produs
în absolut mutații
din știrbul Element
făcând un lucru
cu-atât
de numeroase variații?
când tu –
făr' să m-aștept –
mă lași tot alta
fiindcă din tine
când te desfășori
în grații te întreci
cu varianta

Mă vrei
un zbor egal
și fără aer?
Când lână n-ai
ce poți
să torci din caier?

Sunt propria-ți imagine –
spuneai
când mă iubeai
Pigmalion cum își iubea
a sa sculptură
și-acum
unde-i tot
ce a fost rai?

Știu

tu pe Nietzsche
dintre toți iubești:
lumină este
tot ce tu atingi
și scrum rămâne
când iubirea stingi.

1987

27 mai

Mirarea mea de mine

Eu sunt mirarea mea de mine:
întreabă-mă și n-am să știu
nici cine sunt
nici unde plec
știu doar că vin din împlinire

Mereu eu vin
de n-ai să crezi
privește-mi urmele:
topirii
încredințez mereu zăpezi
Nu te speria dacă-ncolțesc –
presimt în mine-atâta iarbă
că n-am puterea s-o opresc

Eu sunt sămânța
și cu prețul
mirării mele-am să plătesc
explozia de coji puzderii

Stai lângă mine: blând și bun –
vreau să rămânem doar noi doi
povestea Evei să ți-o spun

Tu poți să mă transformi în vers

pe când o mână nevăzută
ne lasă să plutim mirați:
nimic și tot în univers.

1

ianuarie 1988

Rămâi așa

Nu mă căuta
mai aproape
de Calea lactee –
sunt numai cânt –
Doar firea –
taină
cufundată-n uitare –
rămâne gând

Eroare
devine totul
când iubești
împrejmurile

Rămâi așa
și-ai să-mi vezi chipul
oglundindu-se
în adâncul ființei tale.

19 decembrie 1987

Cred că megaricii aveau dreptate

Divino –
îmi spui -
tu ești principiul activ
În tine fără teamă
îmi revărs veșnicia
veșnicia mea trecătoare

Eu sunt materia
Simt
ipostazele toate
cum dorm adânc

De-aceea
cu disperare te strâng
când
pentru câteva clipe
îmi place să cred
că ești statuie
și cu grijă-ți cioplesc
fiecare gest
prin care
tu mă arunci între stele
și spaima ta că
nu știai cine ești
ți-o sărut îndelung
cu pietate

și printre săruturi
îmi convine să-ți spun:
cred că megaricii
aveau dreptate
de nu credeau
în puteri de statui.

8 iunie 1988

Singura rotire e-n jurul meu

Simt cum mă înconjură fiorii abisului
cum mă petrec
Îi las să bântuie
încet să se mistuie
să pot să trec

Nici un cutremur nu mă ajunge –
singura rotire e-n jurul meu

Nu pot să mă număr
în ani lumină
să mă întorc

să știu
rotirea cât o să țină
balele reci ale melcului
cât le mai torc.

august 1987

12

Unde ești, Adevărul meu?

Unde ești
Adevărul meu? -
îți strig
cu fața răvășită de somn –
Nu mă tem de sărutarea ta solară!

Dar dintr-o dată simt că
mă orbește atâta lumină
și fără să mă gândesc strig:
unde ești, Socrate?

1985

Iunie

Nebănuitul adevăr

Sunt adevărul
pe care-l descopăr
în fiecare zi
ce-o locuiesc

Când tu îți luneci
ochii calzi
în mine
nebănuite adevăruri
se trezesc

Eu sunt frumoasă
numai tu
când stărui
în mine frumusețea

să o vezi

Vino cu-ncetul –
eu devin tăcere
tu de cuvinte vreau
ca să mă lepezi

Am să încep
să mă rotesc
să năru
această zi
ce încă-o locuiesc

Nimic nu-i prea puțin
când tu îmi dăru
același adevăr
la sân să-l cresc.

13 decembrie 1987

Între fire și gând

Darul meu
mă umilește
darul meu pentru cuvine
dar eu trec:
tulburătoare
peste fire ca un zeu
mă retrag în mine însămi
și-mi sau numele de Eu

Sorb în mine universul
și tăcerea lui fierbinte
făcând din cuvinte cer
deși știu că-s hărăzită
tot din ele să și pier.

1988

12 septembrie

Ruga Andromacăi

Mi-e țărmul de frig
fără tine
și somnul greu
cumplit în vise

Așteptarea
fără margini
e ca moartea titanilor
căzuți în noapte
în timp ce-l adorau
pe Dionysos

Zagreus mi-e numele
când tu nu vii

Adoarme-mă
când pleci pe mări

Ulyse.

1987

]3 decembrie

Vis

Să fiu
o roată a universului
care nu știe
că se gândește pe sine.

1988

30 iunie

Și sprijinindu-te de planeta

Micului prinț

Mereu vreau să vorbesc cu tine
deși niciodată nu ne-am văzut
De-aceea poeziile mele
sunt toate de dragoste
și tu veșnic îmi vei rămâne necunoscut

Pentru că tu ești ființa aceea imaginară
care se confundă cu grecii rămași întru nemurire
Tu ești Pământul
pe care
și pentru care
secolele s-au purificat prin iubire

Și ce-i mai nepământesc
decât să iubești pământul?
și ce-i mai pământesc
decât să iubești cerul?
Și sprijinindu-te de planeta Micului Prinț

cu stropitoarea sub braț
să strigi: Evrica!

Februarie 1990

Melancolie

Bună dimineața,
melancolie!
Ne-am revăzut

de-atâtea ori
dar parcă astăzi
mă încercă
surâsul tău
cu noi fiori

Nici eu nu știu
de ce te chem
nici tu nu știi
de ce tot vii

așa că facem casă bună
ca niște morți
cu ochii vii

Bună dimineța,
melancolie!
Să te primesc
nici nu e greu:
Mă nasc
din dorul meu de moarte
și-așa am să mă nasc mereu.

septembrie 1988

Doar ție să-ți fiu vis

Hai, lasă-mă
să mă retrag în taină –
misterul este haina mea de gală

Adoarme-mă
de vrei să vezi
în mine cum transpare lumina
grea
opală

Mă scoate-apoi din taină
din veșnicul abis
rotindu-ți tulburarea
prin petele gălbuie
ce-apar pe-al meu iris

Și mâna ce desparte
lumina de-ntuneric
mă va reda întregă

Doar ție să-ți fiu vis.

decembrie 1987

Lasă-mă să mă întunec

Mă-ndrept spre Țara Înserării
spre anotimpul cel mai lung
Ivită din eternitate
cum aş putea să o alung?

Rotirea mea e-atât de-nceată -

cu fiecare zi mă-nclin
Pe fața mea albastrul morții
tu-l vezi ca un reflex divin

Aud cum umbre reci mă cheamă
și de lumină mă ascund
Hai, lasă-mă să mă întunec
să mă întunec cât mai mult!

18 octombrie 1988

Mi-am inventat o peșteră

Mi-am inventat o peșteră
convinsă că în întuneric
voi găsi mai multă lumină
Ah, ce plăcere mai poate să fie și asta:
să vrei să-ți vezi sufletul ca o străină!

Da, ca o străină
pentru că mâine
sufletul acesta
care se vrea ținut în palmă
nu va mai fi al meu

Îl voi prini cu mirare
ba chiar cu disperare
nici năcar cu recunoștință
că m-a ajutat să fiu ființă

O ființă mereu îndreptată spre Nord
ca acul busolei
Ce vreți
Nordul e
singura posibilitate de orientare
singura posibilitate de plutire
singura posibilitate de a muri
singurul felinar care arde numai pe dinăuntru

ca să nu atragă efemeridele

Ei, cu efemeridele e alră poveste!
Lor le place să moară în plină lumină
în plin soare
și dacă n-ar avea aripi
ar muri bete de fericire
din picioare
Numai oamenii iubesc Mordul
și știu că iubesc Nordul
Numai oamenii mor în singurătate
și știu că mor în singurătate
sperând până în ultima clipă
să vadă întru nemurire – fiordul.

]7 februarie 1990
Iubitule, în care ev istoric ?

Pleoapa tremurând
coboară cerul
și ceața cade
peste fața mea

Iubitule,
în care ev istoric
am mai trăit
iubirea asta grea?

În care era pământescă

norii
i-am mai ținut sub cap
aă pot să dorm
când mușchii umezi
se-ntreceau cu sorii
să-mi crească dedesubt
un pat enorm?

Simt vântul
cum coboară-adânc
în mine
furtuna se apropie de noi
și praf stelar
ne va intra în sânge
să-nvârtim mereu:
pustii și goi.

Iunie 1988

Hegel și grecii

Dezbracă-mă mai repede
de taină
grăbește-mi arderea –
e toamnă
Dezbracă-mă cu grijă de nimicuri
așa cum fructul
se dezbracă-n sucuri

Esența, ah!
esența cea mai pură
de câte zeci de ani nu se îndură
să mă așeze-n fața mea pe mine?...
Eu taină nu mă vreau
mă vreau rușine

Dezbracă-mă de adevăr și taci!
De câte mii de ani îmi ești tu vraci?...

decembrie 1980

Iubirea mea reîntoarsă spre tine

Poate am fost stea
sau poate râu
sau poate iarbă
crescând din pământ
de nevăzute boturi
păscută
ani la rând

Cine poate ști
cât sunt piatră
și cât sunt dor?...

Iubirea mea
reîntoarsă spre tine
potolită
adâncă și caldă
cu mult mai mare decât
atunci când ne iubeam nebunește
e o dovadă că
toate curg
întorcându-se spre izvor
așa cum tu ești
izvor pentru mine

Doar prin tine
pot să devin
mie însămi ecou
să mă cunosc iubindu-te
așa cum totul
din prea multă iubire
se naște și moare

Un dans nevăzut
ne înlănțuie
o muzică
doar uneori bănuită
ne-ademenește
la starea
dintre veghe și somn

Și-atunci
răsari din mine
blând și îndrăgostit

și nerăbdător
mai aproape de mine
ca oricând
pentru că ne despart
mii de ani lumină

Eu am să răsar
de sub frunze
ruginite și putrede
și-am să-ți fac semn
pentru ca
totul
din nou să curgă
din prea multă iubire
totul
să se desfacă din vină.

1987

18 iunie

Călcâiul vulnerabil

Mereu pe urmele tale....

Spre care soare-ți închini
dimineața privirile

Spune-mi: fără cheiță cum poți
ceasornicul tălpilor goale să-ntorci
toate tainele universului meu
să le soți din Cutia Pandorei?...

Tu ești Hefaistos
cătușe de aer de-nnozi?...

Cine ești tu?
Întoarce-mă

de partea cealaltă-a clepsidrei –
axa pământului să nu se-ncline
de-atâta dor

Tu – îmbrăcat în costumul de zale
râzi și mă chemi
și nu te temi
că de-atâta iubire
aș putea chiar să mor
și în ultima clipă
să te prind de picior

De piciorul
pe care scrie
u litere de-o șchioapă: Ahile.

1 ianuarie 1988

Deosebirea de piatră

Știu: deosebirea de piatră
e răsuflarea mea caldă
care din simplă inerție
continuă să ardă

Nici o crispare în univers

Cerul e neted ca-n palmă
fața mea pare de var
doar în oglinda fântânii
chipul mi-l pot regăsi
de când
liniștea mea e un zar
pe care tu îl arunci
ca să vezi
dacă vii dau ni vii

În zadar
așteptarea devine femeie
Eu rămân doar
un vers fără cheie.

18 februarie

Singurul dar

Singurul dar
pe care pot să ți-l fac
sunt vârstele copacilor
ale căror inele
s-au mutat sub ochii mei

Singurul dar
pe care pot să ți-l fac
a apa mării
al cărei freamăt îl poți auzi
ascultând respirația mea
cum fluxul
mereu mai aproape de margine

Singurul dar
pe care pot să ți-l fac
e cerul
pe a cărui boltă
Parmenide și Heraclit au proiectat

armonia ființei mele.

24

februarie 1985

Am vrut să te uit

Am vrut să te uit
dar mi-a apărut în față marea
Cu chipul ei de femeie îndrăgostită

și-am tresărit

„Nu te mai recunoști în mine?” mi-a spus
cu glasul ei stins
neauzit

Am vrut să te uit
dar mi-a apărut în față marea:
cu brațele ei lunecoase și reci m-a cuprins
și-am simțit
același freamăt și-același dor
ca-n clipa-n care
sufletul tu mi-ai învins

Roșie și nepăsătoare pe cer
a apărut într-un târziu și luna
și-atunci am știut că sunt eu:
o umbră lunecând în urma tălpilor tale.

Nu zborul îl vreau

Nu zborul îl vreau –
în mine e toamnă
știi bine –
m-au vizitat de-atâtea ori anotimpurile:
și disperarea, și indiferența
și speranța, și incertitudinea
pe care azi le cred
doar simple accidente de sezon

Acum
aerul pe care-l respir
îmi plesnește-n priviri
ca mugurii în primăvară
și mă-ndeamnă să fac
tot ce, trează de-aș fi,
aș spune că nu știi să fac:
să-ți calc pantalonii
să-ți spăl cămașa

Sau ascunzându -mă-n andrele
să pornesc o călătorie lungă spre tine
pentru ca drept bijuterie

pe fiecare deget
să-ți las câte-un sărut
apoi – supremă inconștiență –
cu cârpa de praf în mână
să mă lipesc de tine și să te-ntreb:
vrei să creăm amândoi universul?

15

ianuarie 1985

Eu vin

Eu vin
spre tine
ascunzându-mi ochii
să nu poți să citești
în apa lor

cutremurarea
care mă cuprinde
cutremurarea
care naște dor

Fă-mă topor
rupe cu mine firea
care m-ascunde
când mă înfior
de nu mai știu
în mine

cât înalt e
de nu m ai știu
în jos
cât mă cobor

Pleoapa grea pe ochi
apoi mi-o lasă
nu te uita că
încă mai respir
M-acoperă
cum m-ai tăia cu-o coasă.

1987

28 noiembrie

Casa ciobanului

Ci doar o fugă de mine mai sunt
Ascult: abrupt timpul coboară
în beznă rostogolit
Decapitați de spațiu doi porumbei
și-au oprit uguitul într-un vârful de săgeată -
ofrandă zeilor

Aud: freamătul scoicii avid
jumătate din viață
jumătate din moarte
plânsul în mine cum cade
ra cum cade

Ci însăși neîmplinirea tronează
peste mugurii cleioși
rămași ne-nfloriți

Nevăzut un străin
vrea să-mi șoptească:
„nu doar pentru iubire ești”

În mine – doar tu

Simt cum faci o ultimă recunoaștere
înainte de a-mi azvârli mesajul suprem:
prin iubire nu-ncerca a cunoaște!

6 mai 1985

Totul e o cădere

O, sfântă imanență!
Tu mă acoperi toată
Ca un metal prea greu

Și totuși
Nu mă plâng
Că-mi nărui visele

Mă arzi scăzut
În flăcări mai reci
Și mai puține
E cald la sânul tău
E bine așa
Cu visele moarte în mine

Parcă cineva a venit
Și mi-a smuls steaua din frunte
Și eu am râs:
Ce bine-i
să trăiești așa pur și simplu
fără să vrei
să transformi omida în fluture

Privește pomii
Cum vor să se scuture -
Totul e o cădere -
mi-am spus -
învață să cazi.

Iunie 1987

Ca un cutremur

Ca un cutremur dorit
ai venit
când zidurile toate
în mine se-opreau
soarele niciodată nu răsărea
se rotea mereu spre zenit

Toate cuvintele mari –
devenite mari prin cutremurare –
(durerea, speranța, bucuria, incertitudinea,
moartea)
erau închise într-un lacăt defunct

Nici o cheie
nu putea fi înlocuită
ce lava latentă sau incandescentă

Dar când trupul pe neașteptate
mi s-a destins
am simțit că eram încorsetată
de ne iubire

Mi-am luat avânt de strigare
ca și cum
tu m-ai fi întrebat

dacă de mine erai așteptat
Sufletul tău
era deja în mine ecou
tu doar mă priveai
și eu strigam în neștire: eu! Eu! Eu!

31 mai 1990

Îndură-te și nu mă mai rosti!

Plutire sunt –
adâncuri
îmi luminează ochii
lumină nemișcată
mi s-a oprit pe chip
ca tainică veste
a contopirii noastre

Și totuși
fug
mă vreau împrejmuită
Îndură-teși nu mă mai rosti!
E mult mai bine
somnia încet să mă cuprindă
să nu mai știu de tine
și-abia să cred a fi.

ianuarie 1988

15

Cred că liniștea mea

Cred că liniștea mea
e ascunsă sub val
sub valul pe care
mi l-ai potrivit
ca un colac de salvare
când m-ai aruncat în mare

În mare
risipă de mine
m-ai aruncat

Și tu
care ești
un veșnic păzitor
al liniștii tale
te-ntrebi cu mirare:
de unde atâta sânge
pe cerul acesta
așezat ca un ingrat
deasupra mării?!
și ea
ea de ce nu vine?!

Pe fundul mării
unde-a plonjat
într-un moment de exuberanță

n-a dormit bine?!

28

august 1987

Sunt clipa ta de pace

Să învățăm
să-mbătrânim frumos!
Iubitul meu
cu brațul tău vânjos
apucă vâsla!
barca e aproape
Simți clipocitul apei
sub pleoape?

Nu-ți fie teamă!

Malul nu-i departe
clipă sau secol
nu se pot desparte
sorii nu-s sori
și ziua este noapte

Să nu te temi! -
între noi rămân sorii
Vezi aurora
dând imbold culorii?

Închide ochii
brațele-ți desface!
Privește-mă!

Sunt clipa ta de pace.

1987

Iunie

De ce nu vii să bem și noi otrava?

Înfometat și grav
îmi vrei osânda
de-a te iubi și-a nu putea mori
din dorul care-mi băntuie ființa
când te aștept și tu nu poți veni

În aerul purificat și tandru
când soarele își merită pieirea
de ce nu vii să bem și noi otrava
înțelepciunii peste care
ca un paharnic al ființei mele
cu harul tău zeiesc
să-ți verși iubirea?...

Vreau să binecuvântezi cu-a ta privire
casa în care ești rob și stăpân
și-nveșmântată în dumnezeire
păgână șoptele să le îngân.

Iunie

1987

Ce apărare voiam?

Eu – hăituita de singurătate
plonjând înspre
mereu nebănuitul tău eu?!

Ce apărare voiam
înconjurată de brațele tale
ce mult râvnita risipirea
a aurei tale de zeu?

Reneagă-mă
Soare!
și iartă-mi îndelung unduioasa
dezvelire a trupului

Lacom respirația mea
se îneacă în baia de nori
în timp ce
tălpile încă se bucură
încă se vor mângâiate de ierburi
încă se vor înțepate de pietre

Distrată ascult
trista poveste a melcului..

1985

28 mai

Tăcerea însăși e un cântec

Vrea să mă părăsească un cântec
și-l las
Nu mă întreba de ce
și cine cântă în mine –
Există mereu un prea plin
un șuvoi ce are libertatea alegerii

Tăcerea însăși e un cântec
ce-mi bucură ființa
cu propriul meu ecou.

1 mai
1985

Sunt propria-ți disimulare

E un nonsens
să mă rotesc
în jurul axei numa'
când tu
cu aur poți sufla
din trupul meu
doar vina?

O torță mă voi ai atunci
o torță-am fost
și totuși
nu-i timpul singur vinovat
când apă intră-n lotuși

Iei cupa și o scuturi jos
cu-aceeași întrebare:
pe unde apa să fi ros

teribila-mbarcare?

Tu singur numai cunoșteai
casa ființei mele
și când prea tare m-am aprins
de-atâta dăruire
o spaimă lașă te-a cuprins
lăsându-mă să ard în gol
M-ai vrut, pesemne, un simbol
al ardeii, nu-nflăcărare
Și-acum tu vrei un vinovat
De propria-ți disimulare.

14 august

1987

Ca-ntr-o gură de tun

Ca-ntr-o gură de tun am căzut

când minciuna
m-a surprins dezbrăcată pe chei
dar am vrut să mă port onorabil
ehei!
să arăt că nu-mi pasă
că-mi este totuna
ca și cum
în brațe m-ar ține
cum bărbații ar ține femei

Tu – depărtat și absent la ospățul
pe care l-ai pregătit cu migală
nu mă lași să mă-nfrupt
ca și cum
cutremurarea pe care mi-ai vrut-o
e-o farsă balcanico-orientală

Am păianjeni pe ochi
și am mușchi pe obraji
mirosind a-nceput și-a sfârșit totodată
Mă tot caut
mă strig
și-n sfârșit
mă strâng roată.

18 mai 1985

Mă vrei o amforă

Mă vrei o amforă pe malul mării
în forme mișcătoare ca nisipul
căzând
adânc în mine eul meu
așa cum în clepsidră
cade timpul?...

Cum aș putea să mă despart de mine
când tu iubindu-mă
îmi vrei doar trupul
și-n ochii mei privind
nu poți să vezi
ca un olog
târându-se urâtul?...

O cumpănă de-aș fi
aș crede că se poate

ca-n trupul meu cu mine
eu să coabitez

Dar sunt numai femeie –
mă-nec în mine însămi
și dilatând secunda
durerea o păstrez.

5 august

1987

Aș fi o altfel de tăcere

E o tăcere ca și cum
ar fi murit cuvintele

Privește-mă și ai să vezi
pe gura mea mormintele

Un greier dac-ar țârâi
în noaptea asta fără lună –
când tu mai crezi că sunt o stea –
dac-ar lătra un câine-n glumă
aș fi o altfel de tăcere
și gura mea ar înflori

Tăcerea magmei ce vibrează
în craterul unui vulcan
mi-ar lumina atunci făptura
Pe trupul meu s-ar desena
și I și U și B și I și R și E și A
și-ai ști
că-n noaptea fără lună
tăcerea mea este iubirea.

Să te întâmpin vreau

Să te întâmpin vreau
cu bucuria
ce urcă-n mine din adâncuri mute
și graiul care încă nu-l cunosc
urechea mea întâi să îl asculte

Să te întâmpin vreau
cu-acea credință
ce-n mine o credeam demult uitată
Regină vreau să fiu
din neputință
supusă să mă-nalț
și-ngenuncheată

Să-ți dăruiesc miracolul oceanic
cu lumile ce-au adormit demult
Ca dintr-un somn
să mă trezesc din haos

tu șoapte să îngâni
și eu s-ascult.

27 martie 1985

Am auzit osia planetei cântând

Am auzit osia planetei cântând
și-un vânt stelar cum îmi vuia prin sânge

Nepământeană e iubirea mea
de-atâta dor mă prinde când m-atinge?....

Și cum să-mi reazem fruntea de pământ
când ceru-ntreg îl simt cum mi se-apeacă?....

Și cum să fiu spre cer numai avânt
când sunt pământ amestecat cu apă?...

13 februarie 1990

Cum de clipa m-adapă?

Brațele mele te scapă
parcă plutești
Cum de clipa m-adapă
când tu nu ești?...

Depărtarea se rupe de spațiu
devine timp
și eu
ca să nu rămân tu
cum să mă-nving?...

Învață-mă să fiu așteptare
fără să doară -
aerul care mă rupe de tine
mă înfioară

Suflă blând peste tâmplele mele –
vreau să-nfloresc
Grăbește-mi arderea –

vreau să devin împăcare
și ție cu nerăbdarea pe ochi
să mă vestesc.

mai 1987

7

Destin întrerupt

Poate doar marea
agitată de furtună
poate doar o talpă de om
încercând grosimea gheții fluviului

la vărsare
să intre din greșeală
în sufletul meu
și să strige:
hei, cine mai locuiește pe-aici?

Oare-am să-mi mai amintesc
de cea care-am fost?...
Sau am să răspund
mirată și înfricoșată
de vizită: nu știu?...

februarie 1990

Informație despre destin

Nu câte granițe în mine
și-au făcut loc
săpând pe viu
ci câte boruri de jivine
pândesc din umbră
vreau să știu

În mine cine
se rotește
ca soarele înspre zenit
torcându-mi tainic
o poveste
ce-o știu doar cei
care-au murit?...

Îmbrățișată cu pământul
cum este apa de izvor
în susurul prelung al apei
voi auzi în șoapte stranii
că niciodată n-am să mor?...

22 septembrie

1989

Împăcare

Mă-ngân cu glasul florilor
și-atât
și șoapte-nfiorate
le simt
nu le aud

Deasupra – cerul
soarele –
iar jos

sunt eu
Culcată-n iarba moale
mi-e sufletul atât de împăcat
încât mă prinde bănuiala
că fără știre
în mine doarme Dumnezeu

O, pace,
binecuvântată fii!
Deși nimic din mine
nu mai recunosc
când
ca o boare răcoroasă
la mine vii

Mă-ngân cu freamătul copacilor
și-atât
și cine-n mine după mine strigă
nu mai aud

Stau printre cărți
cu mâna lângă tâmplă
Iubitule,
ce simt
mi se întâmplă?...

14 iunie

1989

Nu căuta esența mea în vorbe

Primește-mi nerostirea
ca tot ce am mai bun

O clipă
risipirea se-adună
tu păstrează-o
și n-aștepta
cuvintelor
pe nume să le spun

E 'nalt seninul meu
și-adânc
ca cerul
Nu știu de unde-i
pacea care m-a cuprins
Pătrunde-n ea
te lasă prizonierul
iubirii
care sufletul mi-a-nvins!

21 ianuarie

1989

Sunt doar un joc

Sunt doar un joc
dintre lumină și-ntuneric
și totuși
nu ceva himeric

Dacă mă-ntunec
tu mă poți găsi
în jocu-acesta-n
fiecare zi

Trebuie doar
să știi să privești
dincolo de mine
și să-mi spui:
tu ești cea care cântă
Hai,
trezește-te și-nveșmântă-mă
cu ecoul brațelor tale!

Un cântec al planetei

Mă-ntorc mereu
spre muzica cifrară
a sferelor din mine

Ce taine vreau s-ating?...

O fi nedumerirea
un cântec al planetei?...

Din dor de risipire
mă adun
și mă încercă gândul că
renasc
din muzica de aștri
ce se sting.

1 februarie

1990

În zborul lor, cocorii

Tu, iubirea mea,
să nu încerci
în țara ta
să mă aduci cu sila

Au încercat se-atâtea ori
pribegi
o țară să-și găsească
și au găsit doar mila

O, nu
nu ezita să mă asculți –

e un prea plin în mine
ce-ți cere ascultarea

Poate că așteptând
ai să-nțelegi
cuvântul meu
și ai să-mi simți chemarea

Ce vorbe tainice
tăcând își spun
în zborul lor
când se pornesc cocorii?
Aceași țară
poartă pe-a lor aripi
în stoluri lungi
când se întrec cu norii

Când viața se apropie de moarte
ei moartea și-o presimt cu nepăsare?

Tu să păstrezi din zborul lor doar gândul
ca hrană pentru suflet și visare.

februarie 1990

1

Absența ta îmi ține-acum de cald

Și-au mai rămas
doar spațiile reci...
Absența ta
îmi ține-acum de cald
Nimeni în mine
nu se mai rotește
nimb auriu pe frunte
nu mai am
și simt cum
totu-n mine e hazard

Păianjeni care ieri
priveau timid
mă înconjoară- acum
familial
cochiliile s-au golit
de melci –
văd bale sidefate
reci
și sufletu-i
o boabă de cristal
pe care
după soare o rotesc.

Iunie 1988

Mi-am inventat o absență

Am auzit un val
țipând de plăcere
izbindu-se de alt val

De-aceea
mi-am inventat o peșteră
În care tu nici n-ai existat

Singură mereu
am alergat pe plajă
singură m-am îngropat
în nisip
făcându-mi
din degetele desfăcute

clepsidră
a scurgerii mele în anotimp

De-aceea
mi-am inventat o absență
cochetând cu moartea
râzând
mereu râzând
nemaipledând
decât
pentru absența memoriei.

23 martie 1990

Eu însămi ispitire să-mi fiu

Eu însămi ispitire să-mi fiu
aș vrea de-acum

Tulburătoare-am fost
și n-am știut
vraja privirii s-o îndrept
spre fire
Te-am copleșit
cu zâmbetu-mi:
mai nu voiam
mai c-aș fi vrut
în lumea ta să mă tot pierd

Și-acuma
rodul clipei noastre-i
timp imberb
târând
în prelungirea morții ceasului
prin aer
coarnele de cerb

Să mă-nveșmânt
în hohotul de râs
în ceas de seară
aruncat în mare
de vreo sirenă din Corint
și tot n-ai să mă vezi
ca altădată

Așa că mă ascund
în ceas dedus
și niciodată n-ai să știi
cât te iubesc și cât te mint.

25 aprilie

1990

Și dezlegați de uitare

Știu că te-aș putea iubi
după cum strângi genele
cum deschizi gura
după cum lași toate sunetele
să se rostogolească
într-un singur hohot de râs
ca și cum ai da universul
de-a dura

Știu că te-aș putea iubi
pentru că în preajma ta
toate cifrele
pe care se sprijină lumea
spun un descântec
și noi
dezlegați de uitare
devenim cântec.

1990

17 martie

Eu sunt poemul tău

Eu sunt poemul tău
Iubindu-mă-ți
încredințez

în mine tot ce e ecou

Nu mă aud
când râd sau plâng –
sunt doar
desprindere de mine
și nu am timp să mă ajung

Primește-mă
și mă adună –
tot ce mi-ai dat
îți dăruiesc
În ochii mei
de te contempli
găsești și soare și furtună.

1987

1 ianuarie

Cununa de spini

Cine mi-a hotărât
locul sub stele
nu știu
de voi afla de la sfinți
Știu doar că
port în mine
cununa de spini
moștenită de la părinți

Ca pe-o cunună de flori
pe creștet o port
când trec
Ca o coroană de flori rămâne
când mă petrec.

1990

25 aprilie

Pentru că aștept furtuna

Către tine
nu pot veni oricum
pentru că

din mersul tău
de-a lungul marelui fluviu
se desprind pașii mei

Fără ca tu să știi
am făcut primii pași împreună –
somnia mea te-a însoțit
ca o povară promițătoare

De cum m-am trezit
buimacă sunt fără tine
tu pari liniștit
așa cum liniștiți sunt
toți cei care
nu știu
pe cine duc
odată cu ei

Mersul meu către tine
e o linie șerpuitoare
pentru că
aștept furtuna.

De-aceea sunt atât de străină de mine

Cred că neliniștea
ce uneori mă cuprinde
e conectarea sufletului meu
la o altă lungime de unde

Cineva fuge din mine
cineva stă

Da, acum știu:
nemărginirea e
desprinderea sufletului meu de trup
și cufundarea lui în lumi fără timp

De-aceea
sunt atât de străină de mine
când mă întorc pe Pământ

Sufletul meu devine din nou mic
ca să mă poată găsi
și e atât de stângaci
în bogăția lui
încât
orice val îl poate strivi

Dar cine știe
din ce planetă necunoscută
am fost plămădită
de mai aud și-acum
strigătele bizare
ale unor oameni de fum

O, fericiți sunt cei
ce n-au o stea
pe altă planetă!

22 martie

1990

Îți las veșnicia

Se lasă afară pustiul
sunt oamenii toți ca de piatră
sau eu nu mai știu cum e viul?...

Hai, vino!
Îți las o secundă
în care
sub vraja ta marea
să stea neclintită în undă
să-i sorbi din adâncuri chemarea

Hai, vino!
Îți las veșnicia
în care
sub vraja ta cerul
va toarce viață din moarte

și troieniți de eresuri
ne vom roti mai departe.

1990

19 aprilie

De când în tine nu mă recunosc

Mă recunosc în frunzele de toamnă
de când în tine nu mă recunosc
Culoarea lor stăpână e
domnește
peste imperiul celor fără rost
Cu-aceeași nepăsare spre genune
dac-aș putea
m-aș arunca și eu
lăsându-mi șoptele iubirii-n lume
să încolțească-n ochi neștiutori

Dar nu sunt frunză
și nici o minune
nu-mi va schimba destinul
nici un zeu

Născută sunt din resemnarea firi
care primește gheara ta de leu.

CUPRINS

Prefață.....	
.....	3
Scrisoare deschisă Domnului	
Test.....	9
Dreptul la	
nemurire.....	
.....	10
Menită sunt să plec	
curând.....	
.....	11

Epifanie.....	12
Pytagora.....	14
Între fire și gând.....	15
Favoare.....	16
Mirarea.....	18
Fără mirare.....	19
Să cred că vis a fost.....	21
Destin.....	23
Zbor între spații I.....	24
Zbor între spații II.....	28
Zbor între spații III.....	30
Mirarea mea de mine.....	34

Rămâi așa	
.....	
.....	36
Cred că megaricii aveau dreptate.....	
....	37
Singura rotire e-n jurul meu.....	
.....	39
Unde ești tu, Adevărul meu?.....	
.....	40
Nebănuitul adevăr.....	
.....	41
Între fire și gând	
.....	
.....	43
Ruga Andromacăi.....	
.....	44
Vis.....	
.....	45
Și sprijinindu-te de planeta Micului Prinț.....	46
Melancolie.....	
.....	47
Doar ție să-ți fiu vis.....	
.....	48

Lasă-mă să mă întunec.....	49
Mi-am inventat o peșteră.....	50
Iubitule, în care ev istoric?.....	52
Hegel și grecii.....	54
Iubirea mea reîntoarsă spre tine.....	55
Călcâiul vulnerabil.....	58
Deosebirea de piatră.....	60
Singurul dar.....	61
Am vrut să te uit.....	62
Nu zborul îl vreau.....	63

Eu vin.....	65
Casa ciobanului.....	67
Totul e o cădere.....	69
Ca un cutremur.....	71
Îndură-te și nu mă mai rosti.....	73
Cred că liniștea mea.....	74
Sunt clipa ta de pace.....	76
De ce nu vii să bem și noi otrava?.....	78
Ce apărare voiam?.....	79
Tăcerea însăși e un cântec.....	80

Sunt propria-ți disimulare.....	81
Ca-ntr-o gură de tun.....	83
Mă vrei o amforă.....	85
Aș fi o altfel de tăcere.....	86
Să te întâmpin vreau.....	87
Am auzit osia planetei cântând.....	88
Cum de clipa m- adapă?.....	89
Destin întrerupt.....	90
Informație despre destin.....	91
Împăcare.....	92
Nu căuta esența mea în vorbe.....	94

Sunt doar un joc.....	95
Un cântec al planetei.....	96
În zborul lor, cocorii.....	97
Absența ta îmi ține-acum de cald.....	99
Mi-am inventat o absență.....	100
Eu însămi ispitire să-mi fiu.....	102
Și dezlegați de uitare.....	104
Eu sunt poemul tău.....	105
Cununa de spini.....	106
Pentru că aștept furtuna.....	107

Se-aceea sunt atât de străină de tine.....	109
Îți las veșnicia.....	111
De când în tine nu mă recunosc.....	112